

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.795 van 29 oktober 2003
in de zaak A. 110.269/XIV-6574.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 13 september 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 maart 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 augustus 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 8 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 6 juli 1998 en zich een eerste keer vluchteling verklaart op 9 juli 1998; dat de minister van Binnenlandse Zaken op 5 oktober 1998 beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 april 1999 deze beslissing bevestigt; dat de verzoekende partij zich op 8 juli 1999 een tweede keer vluchteling verklaart; dat de minister van Binnenlandse Zaken op 29 maart 2001 andermaal beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 augustus 2001 deze laatste beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken krijgt een kopie van deze beslissing.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag onontvankelijk is. U heeft immers, zonder geldige reden, geen gevolg gegeven binnen de maand aan de vraag om inlichtingen, vervat in de brief die u aangetekend werd verstuurd op 10 juli 2001 op uw gekozen woonplaats.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de 5 dag(en), ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing het grondgebied te verlaten (Koninklijk Besluit van 19.05.1993; artikel 17, par. 2, al. 2).

U kan tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en een beroep tot schorsing eventueel bij uiterst dringende noodzakelijkheid, instellen voor de afdeling Administratie van de Raad van State. Deze beroepen zijn niet opschortend.”;

2. Betreffende de toepassing van artikel 26 van voornoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending opwerpt van de artikelen 52, § 2, 4/ en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de hoorplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van de verdediging als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en machtsmisbruik; dat zij dit toelicht als volgt:

“Dat de bestreden beslissing, welke aan verzoeker werd betekend, aangetast is door machtsmisbruik en de artikelen 52, §2, 4/ en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht en de rechten van verdediging schendt, wanneer deze stelt dat verzoeker binnen de maand geen gevolg gaf aan de vraag om inlichtingen.

Dat op 10 juli 2001 verzoeker, ingevolge indiening op 19 april 2001 van een dringend beroep bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, door deze uitgenodigd werd voor een mondeling verhoor dd. 27 juli 2001.

Dat verzoeker, ingevolge gezondheidsproblemen, niet op het verhoor aanwezig kon zijn. Dat verzoeker dd. 26.07.2001 het originele medisch attest per aangetekende zending het Commissariaat-generaal liet geworden.

Dat, door het neerleggen van dit medisch attest op het Commissariaat-generaal, verzoeker zijn wens geuit had gehoord te worden omtrent zijn asielaanvraag, doch door zijn ziekte verkeerde hij in de onmogelijkheid de uitnodiging dd. 10.07.2001 van het Commissariaat-generaal te beantwoorden.

Dat verweerder in de bevestigende beslissing stelt dat verzoeker geen gevolg gaf aan de vraag om inlichtingen binnen de maand (in de oproeping tot verhoor wordt onder meer vermeld dat ‘indien een geval van overmacht u belet gevolg te geven aan deze oproeping wordt u dringend verzocht enerzijds het bewijs van de ingeroepen overmacht en anderzijds de elementen die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag wil invoeren, binnen de maand die volgt op de datum van deze oproeping per aangetekend schrijven over te maken aan het Commissariaat-generaal’).

Dat verzoeker opmerkt dat hij in zijn dringend beroep dd. 19.04.2001 het Commissariaat-generaal een volledig uiteenzetting van hun asielrelaas liet geworden (cfr. stuk 2).

Dat door verweerder wordt nagelaten te weerleggen waarom voormelde uiteenzetting van verzoeker in zijn dringend beroep dd. 19.04.2001 niet kan begrepen worden als ‘de elementen die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag wil invoeren’.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, welke aan verzoeker werd betekend, naliet te antwoorden op de argumentatie vervat in het dringend beroep van verzoeker dd. 19.04.2001.

Dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is doordat verweerder met alle gegevens van verzoekers asielaanvraag, meer bepaald met de feiten zoals door verzoeker dd. 19.04.2001 werden uiteengezet, geen rekening hield.

Dat verweerder zijn macht misbruikte door het dringend beroep van verzoeker naast zich neer te leggen en door onterecht toepassing te maken van art. 52, §2, 4/ van de Vreemdelingenwet.

Dat bovendien verzoeker vaststelt dat de oproeping voor verhoor dd. 10.07.2001 niet kan gelijkgesteld worden met de ‘vraag om inlichtingen’ zoals gesteld in het artikel 52, §2, 4/ van de Vreemdelingenwet, zodat verweerder onterecht toepassing maakte van voormeld artikel.

Dat verzoeker tenslotte opnieuw wil verwijzen naar voormeld geciteerd arrest van de Raad van State dd. 22 juni 2001 (niet gepubliceerd) waarin de Raad van State stelde dat ‘... de Commissaris-generaal, van zodra hij besliste verzoeker op te roepen om over te gaan tot een verhoor en eens verzoeker door het toezenden van een medisch getuigenschrift zijn wens geuit had gehoord te worden, geen abstractie meer kon maken van een het medisch getuigenschrift waardoor de onmogelijkheid voor betrokkene om aanwezig te zijn op het verhoor en zijn interesse voor het verhoor vaststond’ (cf. stuk 3).

Dat verweerder gehouden was verzoeker opnieuw op te roepen voor verhoor en derhalve verzoekers rechten van verdediging en de hoorplicht- en de zorgvuldigheidsplicht schendde.”;

2.2. Overwegende dat artikel 52, § 2, 4/ van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Minister of diens gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en vraagt als dusdanig erkend te worden, niet toegelaten zal worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven:

(...)

“4/ wanneer de vreemdeling, binnen een maand na de verzending, geen gevolg heeft gegeven aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen en daarvoor geen geldige reden kan geven.”;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal op 10 juli 2001 een “oproeping voor gehoor”, dat zou doorgaan op 27 juli 2001 om 13.30 u, aan de verzoekende partij heeft gezonden; dat onderaan deze oproeping wordt vermeld:

“Indien een geval van overmacht u belet gevolg te geven aan deze oproeping, wordt u dringend verzocht enerzijds het bewijs van de ingeroepen overmacht **en** anderzijds ALLE elementen die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag wil inroepen, per aangetekend schrijven over te maken aan het Commissariaat-generaal.”;

Overwegende dat voormelde brief een “oproeping” vormt in de zin van voormeld artikel 52, § 2, 4/ van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij met een ter post aangetekend schrijven van 26 juli 2001, door de commissaris-generaal daags nadien ontvangen, een medisch attest van dr. D. van 26 juli 2001 heeft opgestuurd, waarin een ziekte met verbod om de woonst gedurende één week te verlaten wordt vermeld; dat de verzoekende partij daarmee een geldige reden in de zin van datzelfde artikel heeft laten gelden om niet op het voorziene verhoor te verschijnen;

Overwegende dat de kwestieuze oproeping door de commissaris-generaal geen “verzoek om inlichtingen” vormt maar dat de vraag naar inlichtingen die erin vervat zit slechts een bijkomende voorwaarde vormt waaraan zou moeten worden voldaan in geval van overmacht om op het verhoor te verschijnen; dat dergelijke bijkomende voorwaarde niet in de wet is voorzien, nu daarin slechts sprake is van het aanvoeren van “een geldige reden”; dat derhalve in het ontbreken van een aangetekend schrijven met alle elementen ter staving van de asielaanvraag in dit geval geen grond kan worden gevonden voor een afwijzing van de asielaanvraag op grond van artikel 52, § 2, 4/ van de Vreemdelingenwet; dat het middel niet kennelijk ongegrond is in de mate dat de schending van deze laatste wettelijke bepaling wordt opgeworpen;

3. Betreffende de vordering tot schorsing.

3.1. Overwegende dat het auditoraat in het verslag oordeelt dat indien de kamer geen toepassing maakt van meergenoemd artikel 26, de vordering tot schorsing moet worden verworpen wegens gebrek aan ernstige middelen, met toepassing van artikel 7, § 2 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000;

Gezien de nota's van de eerste en van de tweede verwerende partij;

3.2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2.1. Overwegende dat met betrekking tot de eerste voorwaarde hierboven sub 2.2, laatste considerans werd geoordeeld dat het enige middel niet ongegrond lijkt; dat uit de bespreking ervan integendeel blijkt dat het middel op het eerste gezicht gegrond kan zijn en derhalve ernstig is;

3.2.2. Overwegende dat met betrekking tot de tweede voorwaarde de verzoekende partij in essentie aanvoert dat zij bij terugkeer naar de Federale Joegoslavische Republiek voor haar leven dient te vrezen en wegens haar Albanese afkomst door de Servische autoriteiten gevisieerd zou worden; dat die vrees wordt bevestigd door de vaststelling dat de regio in geen geval als politiek stabiel kan worden beschouwd;

Overwegende dat de verzoekende partij zich beperkt tot een vage en algemene herhaling van haar vluchtmotief, zonder nadere gegevens betreffende haar concrete situatie aan te brengen ter staving van de aangevoerde vrees; dat zij daarmee geen werkelijk noch een dreigend persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk maakt; dat zij met haar uiteenzetting niet aantoonst dat aan de tweede schorsingsvoorwaarde is voldaan, zodat de vordering tot schorsing moet worden verworpen;

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De behandeling van het beroep tot nietigverklaring zal worden verdergezet overeenkomstig de artikelen 21 tot 24 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000, houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig oktober tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

De griffier,

M. MILOJKOWIC.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

C. ADAMS.